

МИХАЕЛ ИВОЛАЙТ

РАЗДЕЛЕНОТО АЗ

Превод от немски: Цветана Делибалтова, 1989

chitanka.info

В изоставения лунен град властваше вечна нощ. Щом Криспин, пробудил се след дълъг сън, погледна към прозореца на керамичния павилион, видя, че нищо не се е променило от обичайната гледка. Работите чистачи се плъзгаха непрестанно по покрития с кахлени плочки бряг на езерото и полиранията повърхност, която оставяха след себе си, блестеше с матов блясък в червеникавото сияние на здравното осветление. Но над святкащия кристален купол, обгръщащ лунния град, царуваше черна нощ. Криспин потисна ругатнята си и излезе.

Атмосферата беше толкова антисептична, че той почти се зарадва, като съгледа клатушкащото се към него джудже. Облечено в сребрист гащеризон, който му беше голям най-малко с три номера, Алън бързаше със слънчева усмивка и сочеше към станцията за телепортиране, която се различаваше само като тъмно петно до ръба на купола от мястото, където беше застанал Криспин.

— Няма още дълго време да сме сами — изрече той с хриптящ глас, — днес сутринта, което значи преди два часа, приех сигнал от междинната станция. Очевидно нашият гост ще е на път още доста време.

Умората на Криспин веднага изчезна.

— Какво значи това? — извика той. — Какво направихте?

Алън спря за миг слисан и все още усмихнат.

— Освободих преобразователя. Какво мислите?

— Ex, по дяволите.

Криспин разтърка чело с двете ръце и за миг помисли да накаже малкото човече за тази необмислена постъпка, но за подобно нещо отдавна вече не беше способен. Вместо да направи това, той се обърна вяло към лунното езеро и се загледа втренчено в празното.

Алън внимателно се приближи и го погледна.

— Какво има? — попита тихо. — Събрах ли нещо?

— И питате на всичкото отгоре?

Интонацията на Криспин издаваше напрежението му. Той запази спокойствие още миг, след това се обърна и изрева с цяло гърло:

— Изчезвайте!

Алън се сви, направи с ръце примирителен жест и бързо се отдалечи. Криспин го видя как изчезна през вратата на наблюдателницата, след това отново настана тишина. В ушите му шумеше единствено изкуственият вятър.

Въпреки лошото си настроение в края на краищата осъзна, че това събитие беше поне прекъсване на ежедневната самотност. Освен това не беше сигурно дали посетителят следи Криспин. Изобщо не беше ясно дали Службата по надзора знае изобщо къде се намира той. Все пак Альн беше единственият останал обитател на лунната станция, а задачите му се ограничаваха до банални рутинни операции. Даже за криминален престъпник тя изглеждаше съвсем неподходящо убежище.

Както и да е, Криспин трябваше да се реши да действа. С широки крачки той се изкачи по склона към станцията за телепортиране и по навик се спря няколко пъти, за да надзърне през останалите без стъкла прозорци на порцелановия павилион, в чиито помещения тук-там бяха разхвърляни някои лични вещи на някогашните жители на станцията. Като се има предвид все още доброто състояние на станцията, чиято целост не беше разрушена, излизаше, че нападението тогава е било изумително бързо. Альн никога не отрони дума за това, но Криспин предполагаше, че малкият мъж затова работи така неуморно по поддръжката на лунния град, защото сега беше единственият му господар. Въпреки това той посрещна Криспин със забележително гостоприемство.

Покритата с плочки повърхност свърши малко след територията за наблюдение. Отвъд нея имаше само голи скали и прах. Станцията за телепортиране стоеше като монолитна сграда, кацнала върху грапав хълм. Криспин спря да погледа и реши още веднъж да отиде при Альн.

Когато влезе в сградата за наблюдение, ниска, квадратна, от бежов порцелан и покрити с плочки места за прозорците, джуджето тъкмо майстореше нещо по радиоколоната. Старото му лице се сбръчка, щом съгледа своя гост, но жестът му казваше, че Криспин може да седне.

Помещението беше претъпкано до последното ъгълче с безброй апарати, поместени между керамичните стени. Криспин трябваше да признае, че ниското човече имаше добър вкус. Осветлението в няколко цвята придаваше на стерилните кулиси нещо като личен почерк. Альн забеляза положително оценявания обстановката поглед на дошлия и се усмихна.

— Е, шефе, взехте ли решението?

— Не ме наричайте „шефе“. — Криспин приседна на една порцеланова табуретка. — Взех решение. Нека гостенинът дойде. — И добави след известна пауза. — Направихте ли това, за което ви помолих?

— Да прослушам съобщенията на Службата по надзора ли, това ли имате предвид? — Альн говореше така, сякаш беше някаква дреболия. — Да, направих го. Действително ви търсят.

— Така ли? — Криспин беше особено обезпокоен. — С това не ми казвате нищо ново. Два пъти съм спипван от тях. Би ме интересувало ЗАЩО ме търсят.

— Ако съм разбрал правилно, твърди се, че сте убили жена си.

— Сали! Това е абсурд!

— Къде е тя?

— Не знам. Чуйте, цялата работа ми се струва загадка, не ме гледайте толкова любопитно. Започна се с това, че при едно телепортиране от една външна станция към Ганимед попаднах на погрешно място. Оттогава не съм виждал Сали. Опитвах се чрез Службата по надзора да разбера какво се е объркало. Очевидно Сали е пристигнала на предварително набелязаната цел. Не можах да разбера защо АЗ не попаднах там, защото малко след този случай ме арестуваха за пръв път и едва се отървах.

— Защо избягахте? Можехте да се опитате да изяснете случая.

— Добре. Те ме „прегледаха“. От външната станция бях внесъл тайно халюциногени и мислех, че затова ме следят. Това беше достатъчна причина да се установя в края на краищата тук. Но да убия собствената си жена? Вярвайте ми, това е абсолютно абсурдно обвинение.

Альн се вторачи за известно време в празното. След това лицето му, на което му отиваше и глуповато, и хитро изражение, доби за миг лукав израз.

— Чували ли сте някога какво става, ако един апарат за телепортация е настроен едновременно към две станции?

— Това ще е безобразна мърлящина.

— Така ще е, сигурно. Но какво би станало в такъв случай?

— Не знам. Може би някакъв дефект.

— Може да се нарече и така. Както знаете, преобразователят не предава атомите, от които е съставено тялото ви, а само молекулния

план за строежа им, според който вашето тяло отново се изгражда в станцията, която приема. Това е съвсем пристигнали все пак на пристанището, което е било вашата цел. Или да кажем; копие от вас.

Криспин пребледня.

— Това означава...?

— Имам само подозрение, но вероятно вие сте пристигнали все пак на пристанището, което е било вашата цел. Или да кажем; копие от вас.

— Копие?

— Това е моята теория. Или вие все пак сте убили жена си?

— Разбирам — изрече замислено Криспин. — Така че аз не съм в такава опасност, както смятах отначалото.

— Може би опасността е много по-голяма.

Преди Альн да добави пояснителни думи към последната си забележка, от високоговорителя проехтя сигнал. Той задвижи няколко регулиращи устройства и се заслуша напрегнато в гласа на вокодера, сложил слушалки на ушите.

— Да вървим — рече най-накрая дребният мъж и хвърли небрежно слушалките. Криспин го последва навън, без да пита повече.

За лейтенант Мидуей всяко преобразуване беше временна смърт. Колкото и често да го убеждаваха, че няма от какво да се бои, мисълта, че за един безкраен миг няма да съществува като човек, а ще хвърчи в пространството като снопче лъчи от закодирана информация под формата на двоичен код, го ужасяваше всеки път. Щом се озовеше отново цял в кабината на приемателната станция и се смъкнеше тежестта от плещите му, той вдишваше дълбоко въздух. Това винаги беше първото, което правеше, за да се увери, че тялото му действа както преди.

Към това се добавяше, че случаят, над който работеше в момента, беше някак си мистериозен. Почти имаше впечатлението, че е по петите на двама мъже, защото да се скрие в такова несигурно убежище като тази лунна станция, и то човек като Криспин, му се струваше невероятно. Мидуей се беше запознал с него преди няколко

седмици на разпит. Той не можеше да проумее как този негодник се беше изплъзнал от хората му. Успокояващо го поне благонадеждността на Алън. Малкият мъж не се поколеба дори за миг да осведоми Службата по надзора за пристигането на Криспин.

Беше един от онези моменти, в които се съмняваше в себе си; току-що беше отворил вратата на кабината в станцията за телепортиране и видя Криспин, нищо неподозиращ, сякаш беше съвсем друг човек. Меката оранжева светлина успокои очите на Мидуей, но стъпките му бяха малко несигурни, когато слизаше няколкото стъпала.

Алън се приближи с обичайната си тромава учтивост, легко се поклони и посочи Криспин, чието изражение издаваше несигурност. И Мидуей не се чувстваше по-различно.

— Мисля, че младият мъж ще се радва да разговаря с вас — захили се Алън.

— Какво значи това? — попита Криспин. — Познавате ли го?

Дребният човек се засмя, сложи ръка на рамото на Мидуей и отведе посетителя до сградата за контрол, като добави усмихнат:

— С всяка дума, която изричаше през изминалите дни, ме убеждаваше все повече, че не може да бъде убиец.

И се обърна към Криспин:

— Мислите ли, че съм скрил от Службата по надзора вашето присъствие? Но все още не сте в опасност. Все още сме сами.

Смехът му прозвучава между високите сводове на кристалния купол. Когато двамата мъже изчезнаха зад вратата на сградата за контрол, Криспин, който все още стоеше до станцията за телепортиране, си помисли, че е сънувал тази сцена, така както през последните дни беше сънувал много неща.

За един момент взе на сериозно обещанието на Алън — че в момента не е в опасност. В действителност лейтенантът беше действал доста невъзмутимо, макар да изглеждаше, че нещо го беше объркало при появата на Криспин. Откъде идваше това впечатление, Криспин не можеше да си обясни.

Той стоя там известно време, плъзна поглед над града, надолу към брега, откъдето роботите чистачи бавно се изкачваха по склона. Въртящите се полиращи четки, върху които те се придвижваха, изпъльваха въздуха с тихо бръмчене.

В електронната порцеланова гробница на Алън Мидуей се огледа несигурно, хвърли поглед на Криспин, чиито неспокойни жестове сочеха нервност, след това на старото джудже, което непрекъснато му се усмихваше.

— Какво мислите, шефе? — попита накрая Алън.

Криспин не знаеше дали се отнася за него или за Мидуей. Лейтенантът седеше на порцеланова табуретка в един страничен ъгъл на помещението, където синята светлина му придаваше нереален вид. Моментната му усмивка изглеждаше пресилена.

— Признавам, че това е необикновен случай — отвърна той неуверено. — Алън, ако имате право, сега накъде?

— В такъв случай вие трябва да решите кой от двамата Криспиновци е търсеният.

Мидуей стана с мъка.

— Благодаря за доверието.

Той отиде при Криспин, наведе се ниско и каза тихо:

— Елате с мен навън. Искам да поговоря насаме с вас.

Алън не попита нищо, само се усмихна.

Когато Мидуей и Криспин излязоха навън, където подухващ лек ветрец, един робот чистач мина покрай тях. Те погледнаха след машината, преди Мидуей да посочи към езерото и да предложи:

— Там долу е вашият павилион, така предполагам. Искате ли да говорите с мен?

— Мисля, че нямам избор.

По пътя надолу мълчаха, докато покритият с плочки склон стигна до брега, поседяха известно време до езерото, загледани в поклащащата се леко водна повърхност, която се простираше до отсрещния ръб на купола.

— Защо дойдохте тук? — попита Мидуей.

— Не се сетих нищо друго — каза Криспин. — По времето, когато станцията функционираше пълноценно, баща ми работеше тук. Щом бяха изградени първите станции върху спътниците на външните планети, хората бяха преместени спонтанно. Аз самият съм роден на Земята. Там се разказват много истории за лунната станция. За онези, които все още живеят на Земята, тя има историческа стойност.

— И вие не знаехте нищо за Альн и неговата задача?

— Мислех, че градът е изоставен. Все още ли ме смятате за рутиниран престъпник?

— Не зная какво трябва да мисля.

Криспин пресегна с дясната си ръка и изчезна през вратата на павилиона. Преди да го последва, Мидуей го проследи с поглед, пълен с колебание.

Мястото, където живееше Криспин, представляваше ярка противоположност на останалата част от станцията. Навсякъде наоколо цареше стерилен блясък и чистота, а вътрешността на този павилион беше мръсна, разкъсани торби от храна се търкаляха между купища дрехи, съдрани кърпи и натрупани напечатани листове. При други обстоятелства този хаос би го отвратил, но тук му въздействаше също толкова успокояващо, както занемареният вид на Криспин с мрачното му брадясало лице, очите без блясък и сухото тяло в тесен гащеризон.

Криспин се усмихна, когато проумя какво означаваха погледите на Мидуей.

— Какво ще кажете, лейтенант, нямаше ли и вие на мое място да си създадете такова удобство? Павилионите наоколо бяха пълни с използвани вещи.

Мидуей си разчисти една табуретка и седна. Лицето му се осветяваше от примигваща червена светлина, идваща през прозореца.

— Тези проклети роботи ни побъркват — каза той. — Обикалят ли наоколо по цял ден?

— Те ме успокояват — отвърна Криспин. — Понякога ги наблюдавам с часове. Това ми помага да забравя.

— Вероятно е грешка.

Криспин поиска да каже нещо, но Мидуей го изпревари, като попита:

— Какво стана в действителност?

— Що се отнася до мен, Альн ви е съобщил почти всичко, което му казах. Какво е направила другата ми половина и какво е преживяла — второто аз, ако искате да го приемете така, — действително не знам.

— Страхувам се, че зная вече всичко.

Криспин се изтегна върху леглото, без да обръща внимание на натрупаните вещи.

— И смятате, че има смисъл да разговаряте с мен? Или все още не сте убеден, че не съм аз?

— Все още нямам доказателства. И дори да е така, вие можете да ми помогнете. В края на краищата това е била ваша жена.

Последваха няколко минути мълчание. Преди Криспин да има възможност да добави нещо, лейтенантът беше напуснал павилиона. Отвън постоя известно време на брега.

Другите отдавна спяха, а Криспин седеше все още на прозореца, вторачен в езерото, на чийто отсрещен бряг от няколко часа сякаш се скучваха мъгли. Дори да подозираше, че те са плод на фантазията му, както и неясният образ на жена, който сякаш съзираше. За него те притежаваха по-висока степен на действителност от обърканото положение, в което беше изпаднал. Когато жената му помаха, сякаш искаше да го прикриди да иде при нея, той сметна, че се приближава до решаването на всички трудности, състоящи се в това да обърне гръб на настоящето.

Той обичаше да сънува и с отворени очи. Тези сънища се съпровождаха от промяна на светлината. Вместо мъждивото здравично осветление станцията сякаш се беше потопила в дифузно мъждукане с неопределим цвят. От мъглите се отдели светлина, която накара простиращите се нашироко вълни на езерото да заблещукат, отрази, се в облицования с плочки бряг на езерото и накара пръснатите наоколо роботи да заприличат на фигури от призрачен шах.

Днес всичко стана по-бързо от всякога. Скоро мъглата се разпръсна и направи място на женски образ, който придоби почти реална пътност. Ала днес той не погледна към павилиона на Криспин. Погледът му се плъзна нагоре по склона, за да се задържи накрая върху станцията за телепортиране. Вятърът рошеше светлата коса на жената и тя сякаш се усмихваше.

Криспин отиде бързо на другия прозорец и погледна към станцията за телепортиране. Черният силует сякаш излъчваше някаква светлина. След това плъзгащата врата се отвори и от разширяващата се цепнатина нахлу остьр светлинен конус, който стигна долу до брега. Най-напред очертанията, откроили се зад него, се потопиха в светлина,

но след това се очерта слаб мъж, който с несигурни стъпки тръгна надолу към езерото. Първоначално Криспин не го позна.

Жената от отсрещния бряг махна на непознатия, но колебанието му продължи, сякаш не вярваше на очите си. Стигнал до брега, и той вдигна ръка за поздрав, а когато обърна глава, за да погледне назад, Криспин позна себе си в негово лице.

Изумлението го връхлятя с такава сила, че не беше в състояние да помръдне мускул. Дали това, което се случи по-късно, също беше плод на въображението му, дали изобщо съществуващето непознатият с тяло и лице като неговите, той после не можеше да твърди със сигурност. Видението беше толкова ясно, за момент загуби надеждата, че това е заблуда.

Бавно и спокойно, с поглед неотменно насочен към другия бряг, непознатият стъпи на водната повърхност, която под стъпките му сякаш се беше превърнала в пясък и го носеше както се носи леко перо. Той не беше вървял и минута по езерото и жената се спусна насреща му, те се прегърнаха като влюбени, живели разделени много години.

За част от секундата Криспин мислеше, че сам той държи жената в обятията си, но това впечатление изчезна внезапно, както и фигурите вън на езерото. Гъсти воали от мъгла ги обгърнаха и затанцуваха безшумно около тях дотогава, докато остана само мъглата, избутвана от освежителния вятър на гъсти талази.

Криспин поседя още известно време неподвижно и се запита дали видението ще се върне, ако го чака достатъчно дълго. Но дифузното блещукане се смени с топлата светлина на здрачното осветление, щом мъглата изчезна напълно. Доста по-късно Криспин потъна в дълбок сън.

Минаха само няколко часа и някой го разтърси грубо, събуди го и го задърпа да стане от кревата си.

— Ставайте, Криспин — крещеше мъжът. — Събудете се. МЕН не можете да ме заблудите.

Беше Мидуей. Най-напред Криспин не пророни дума, съзирайки побеснелия лейтенант пред себе си, с разчорлени коси, с разперени ръце и разкривени от злоба черти на лицето.

— Открих ви, Криспин! Чувате ли? Просто е смешно да искате да го скриете тук.

Криспин се подпра на лакти.

— Кого? — изрече тихо. — Ама какво е станало?

Мидуей се наведе, сграбчи го за гащеризона и го изправи на крака. Дъхът му удари Криспин като гореща пара.

— И точно ВИЕ ме питате? Мислите ли, че ще се хвана на вашето шоу?

Криспин успя само да изпелтечи нещо, когато лейтенантът го изпрати в ъгъла на помещението с един удар.

— Това е напълно излишно, Криспин. Първо жена ви, а сега този нещастен луд. И без това вече нямате никакъв шанс. Само след няколко часа подкреплението ще бъде тук.

Криспин прекара ръце през лицето си, чиито черти носеха отпечатъка на пълно недоумение. Той погледна лейтенанта като дете, което са ударили, което е било наказано несправедливо. Мидуей се сепна.

— Какво имате да ми казвате, Криспин? — попита той остро.

— Какво искате от мен? — изкрештя Криспин. — Спах цялата нощ. Не съм правил нищо друго.

— Така ли? — Мидуей го задърпа за рамото навън. — Тогава елате с мен. Искам да ви покажа нещо.

Те изтичаха нагоре по склона, като Мидуей непрекъснато го буташе да бърза, минаха покрай павилионите към сградата за контрол, където неволно Криспин се забави за момент, защото предугади какво се беше случило.

Мидуей го заведе в малко странично помещение, където беше поместен цял арсенал от електронни уреди. Сред бъркотия от снопове кабели лежеше Альн с неестествено изкривени крайници. По сбръчканото му лице се стичаха струйки кръв. Челото му беше разбито.

Криспин се отскубна от ръцете на Мидуей, облегна се на отсрещната стена, сви се и се хвана с две ръце за главата.

— О, боже... И вие мислите, че съм бил аз?

Лейтенантът изглеждаше смаян.

— Какво бихте предположили на мое място?

— В такъв случай не съм сънувал...

Мидуей му помогна отново да се изправи на крака.

— Ще се изразите ли по-ясно? Какво значи това... сънувал?

Сънувахте, че сте го убили?

— Не съм и помислял.

— Но имахте причина.

— Не, разбрахте ме погрешно. Аз... — Той се обърна, облегна се с рамо на стената. — Ужасно объркано е.

— Излезте — заповяда Мидуей, — искам да знам всичко.

Когато излязоха отново на здравната светлина, Криспин беше ужасно блед. Той повърна в първата уличка, където един робот почистваше точно в този момент, и размаза повърнатото като тънък филм върху плочките.

Един подир друг на лунната станция бяха телепортирани петима сътрудници на Мидуей. С часове те претърсваха околността, влизаха в безстопанствените павилиони и по този начин за кратко време разрушиха един ред, поддържан от Альн в течение на много години. Работите чистачи кръжаха наоколо като побъркани, но колкото и да се стараеха, лунният град загуби своя стерилен гланц.

Както се опасяваше Криспин, обискът остана безрезултатен и с всеки изминал час се затвърдяваше подозрението, че той е убиецът на Альн. Когато Мидуей нареди търсенето да бъде прекратено и хората му се оттеглиха в сградата за контрол, Криспин беше оставен за известно време на спокойствие.

Той лежеше унесен на леглото, втренчен в отсрещния прозорец, през който се виждаше краят на кристалния купол. Сводът му блещукаше като изкуствено небе с неизмерими височини. Криспин потъна в съзерцание и не чу кога е влязъл Мидуей.

— Надявам се, че не ви смущавам — подхвърли саркастично Мидуей.

Криспин скочи уплашен и удари глава в тавана на спалната ниша. След като разтърка мястото на болката, промърмори:

— Какво има? Дойде ли времето за ликвидация?

Мидуей търсеше къде да седне.

— Не говорете глупости. Но в известен смисъл имате право. Време е да помислим какво да правим с вас.

— Значи сте убеден във вината ми?

— Не знам как да стигна до друг извод. Но не желаем да бъдем непочтени. В този случай правото ми дава известна свобода на действие. Мисля да ви оставим тук.

— Какво означава това?

— След като си тръгнем, службата по контрола и станцията за телепортиране ще излязат от строя. За тази цел ще са необходими само няколко промени в междуplanetните банки за данни. Вие няма да можете да си запланувате някакво пристанище, където да се телепортирате. Значи ще трябва да останете.

Криспин изпъшка и се отпусна на леглото. Но не изглеждаше особено шокиран.

— Не съм очаквал нищо друго освен тази свинщина. Изчезвайте. Искам да свикна със самотата.

Мидуей изчезна, без да каже дума. Криспин дори не го погледна. Той угаси осветлението и се обрна настани.

Не бяха минали и две минути, когато отново се чуха стъпки по кахлените плочки.

— Какво още има? — попита Криспин и не си даде труда дори да се обърне.

— Мисля, че имаме какво да поговорим.

Той скочи почти моментално от леглото, защото този глас му беше толкова близък, колкото никой друг. Усещаше ударите на сърцето си в гърлото, опира стената, за да намери ключа на лампата. На вратата се беше изправил висок слаб мъж, чиято фигура се очертаваше ясно на червеникавозлатния фон.

Криспин помисли, че гледа в огледало. Мъжът му приличаше като близнак. Напрежението между двамата беше изключително. Минаха минути, преди Криспин да се осмели да каже нещо.

— Значи все пак... Къде се беше скрил?

— Не беше трудно — отвърна неговият двойник с интонация, в която Криспин откри непозната до този миг черта от своята собствена личност. — На другия бряг. Никой не предполагаше, че съм там.

— Какво искаш? Защо ме постави в това положение? — по челото му изби пот.

— Бих искал да мога да се откажа от него. Но аз съм свързан с теб. Трябваше да дойда. Ти и аз сме едно — поне в известни

отношения. Ако и физически бяхме една цялост, нямаше да трябва да убивам Сали и Алън.

— Какво искаш?

— „Какво искаме?“, по-добре е да го формулираш така. Смятам, че е безсмислено да продължавам да се крия. Щом и двамата сме в ръцете им, как ще решават въпроса тогава?

Криспин направи няколко крачки, за да мине покрай другия и да излезе навън. Но той го задържа и му каза хладно:

— Не се опитвай да ме убиеш. Това би имало непредвидими последици.

Криспин чу зад себе си смеха му.

Конфронтацията протече забележително недраматично. Първата реакция на Мидуей се изчерпа с пълно изумление. Той нареди на хората си да отведат и поставят под арест сломения Криспин и очевидно развеселения му двойник, на когото му беше все едно какво ще го правят, след което осъзна колко неловко положение създава това нареждане.

По-късно, когато сътрудниците му отдавна спяха, а Криспин продължаваше да ругае неприятностите, създадени му от неговия „дубликат“, и непрестанно сменяше мястото, на което лежеше, Мидуей стоеше облян в пот на брега на езерото, загледан надалече, като създаваше отстрани впечатлението, че е унесен в мечти. Но в действителност предстоящото решение го занимаваше повече от всичко друго, факт, в който беше убеден и Криспин, доближавайки го внимателно след известно колебание.

— Какво искате? — попита безшумно Мидуей, щом Криспин се спря и по този начин потвърди предположението му, че лейтенантът е по-нащрек от всяко.

— Решихте ли? — отправи въпроса си Криспин.

— Защо именно вие искате бързо решение? — той дори не се обърна.

— Защо именно аз трябва да мога да издържам на още чакане?

Мина минута мълчание, преди да отговори Мидуей:

— Ако знаехте какви последствия ще има за вас, може би невинен, ще ви стане ясно защо чакам все още и продължавам да преценявам евентуалните решения във всеки час на очакване.

— Тогава ми обяснете алтернативите.

— Да приемем, че имате право и вашият „дубльор“, или както и да го наречем, е извършил двете убийства, в което аз лично не се съмнявам: в такъв случай откъде бих могъл да почерпя необходимите доказателства? Откъде да знам дали вие сте този, за когото се представяте? Откъде да знам дали другият е само едно копие? Това положение трябва да се изясни, преди да бъде взето каквото и да било решение.

— Това положение се е получило вече. Как да го изясня?

— Възможно е да стане по-лесно, отколкото си представяте. Това, което премълча Алън, е фактът, че техническият дефект, чиято жертва сте станали вие, е поправим. Вие и вашият „двойник“ трябва да влезете в две различни станции за телепортиране, насочени към една и съща цел. По време на телепортацията молекулярните фигури на телата ви ще се насложат една върху друга и на целта ще се появи отново САМО ЕДИН ЧОВЕК. Вие и другият ще бъдете едно.

— И последствието? — гласът на Криспин трепереше.

— Юридическият въпрос е много труден, техническото изпълнение е без проблеми. В момента вие все още сте невинен, но щом пристигнете в целта, вече няма да е така. Вие също ще сте убиец на Алън и на жена ви. Какво означава това, не мога да преценя не само аз. Изглежда, затова няма друга възможност, освен да оставим на вас последния отговор.

— Какъв избор имам?

— Или да останете тук — заедно с него — и да бъдете наказан невинен, или да се съгласите с предложението ми и без вина да сте виновен. Кое предпочитате?

Криспин заря поглед в езерото и прошепна след известно време, което им се стори безкрайно, толкова тихо, че Мидуей едва го чу:

— Със същия успех бихте могли да ме попитате дали предпочитам рая или ада.

Изведнъж той се обрна и побягна. Някъде горе зад сградата за контрол Мидуей го изгуби от погледа си. Той въздъхна, когато осъзна, че се е изпълзнал умело от голям грях и, доволно усмихнат, повървя няколко метра покрай брега, където го подмамваше павилионът с обещание за хаос и разюзданост, така както щеше да го подмамва гласът на една мъртва от тази нощ нататък.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 16,17/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.